

что-то е пбста, и не има ничто постоянно и твърдо; но е измама на очи-тѣ и преди догдѣ не са е показала, изгбѣва са. Не видимы ли често че той, предѣ кого-то сега бърви-жтѣ тѣлопазители, и който е обмыколенѣ съ сподирници, него утра у дръгѣй денѣ го хвърлатѣ въ тъмницѣ и въ чета на злосторници тѣ са намѣрѣва? Какво има дръго по лъжовно на свѣта отѣ тѣзи празданжтѣ слабѣ? Истинина има нѣкой си че на животѣ изгѣгватѣ отѣ прѣмѣненіе-то на слабѣжтѣ, но като доидѣ смърть-та, не примѣнно ще да имѣ пресѣче вѣзгополѣчіе-то; и тѣй слѣдѣз кого то сега на върволицѣ бърви-жтѣ, кой-то е дръгитѣ въ тъмницѣ запиралѣ и най на високо мѣсто столѣ, гордилѣ са, и не щѣалѣ да припознава дръгитѣ хора: той не надѣнно слѣдѣз това ще лижи-мъртъвѣз, вѣзѣ дѣшѣ, пѣленѣ отѣ смрадѣ, подгавренѣ и окашмеренѣ съ вѣзчетны хѣлы както отѣ тѣзи, които изпървенѣ се обиждалѣ така и отѣ онѣзи на които нищо не е сторилѣ... Какво може да бѣде отѣ това посжаалително? Сичкото сѣкрано богатство по много пѣти останка на неприатели-тѣ и на издѣнници-тѣ: а грѣхове-тѣ, съ които е това богатство сѣкрано, занаса челоуѣкѣ съ себеси, за които ще да са поиска строга и потѣнка отбѣтѣ.

За това би са моли-ж, да отгѣгвамы отѣ тѣх-ж празданж-тѣ слабѣ, да пожелаимѣ истинѣ-тѣ, коѣта е не измѣненѣ въ всички-тѣ вѣкове; да ны не спѣнѣва любовѣ-тѣ кѣмѣз богатство-то, нето пламѣкѣ-тѣ на пощѣванѣе-то, нето злоба-та, нето завистѣ-та да ны смѣщава нето гнѣвъ тѣ да ны възпала: но сички тѣзи тѣкашны злы и пагѣбны страсти да погасимѣ; да възжелаимѣ бѣдны-тѣ; да имамѣ на ума си гдѣ-то ще да станѣз онѣзи страшный денѣ, и сѣсѣ голѣмо раченіе да нареждамы живота си. Сега догдѣ еще время да правимѣ докро. Прѣходитѣ во образѣ мѣра сего. И кѣж е той животѣ: и ако сега до гдѣ-то са намѣрѣвамы еще на попрѣше-то не прѣстѣпимѣ кѣмѣз докро-